

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M. O.**, nar. ...1. 1. 1981, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, X,
zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2018, č.j. MV-60120-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 7. 2018, č.j. MV-60120-4/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce požádal dne 21. 3. 2018 o udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území České republiky dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 9. 4. 2018, č.j. OAM – 248-5/ST-2018, mu nebylo vízum podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců uděleno, neboť nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza.
2. Dne 7. 5. 2018 podal žalobce žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění podle § 180e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2018, č.j. MV-60120-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná opětovně posoudila důvody neudělení dlouhodobého víza žalobci a dospěla k závěru, že důvody neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu žalobce na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců jsou dány.
3. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 28. 8. 2018 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[III] Žaloba

5. Žalobce zopakoval, že je občanem Nigérie a během svého pobytu ve Španělsku se seznámil se svou družkou, českou občankou, s níž má 2 děti, které rovněž mají české občanství. Jelikož mu nové ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (alespoň dle výkladu Ministerstva a žalované) brání zlegalizovat pobyt v ČR z titulu rodinných vazeb na území ČR, podal žádost o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nemožnost vycestování spatřoval právě v existenci rodinných vazeb na území ČR, když ho zde jeho rodina nyní potřebuje obzvláště intenzivně. Žalovaná ovšem žádost zamítla s odůvodněním, že žalobcovy rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení víza za účelem strpění.
6. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že je nepřezkoumatelné, neboť samotné tvrzení, že rodinné vazby na území ČR nepředstavují důvod dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nemůže pro svou paušálnost a nekonkrétnost obstát.
7. Tvrzení žalované na str. 4 napadeného rozhodnutí, že důvody dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí znamenat fyzickou či faktickou nemožnost vycestovat a že nemohou představovat nemožnost právní, je chybné.
8. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné proto, že žalovaná se zcela opomněla vypořádat s žalobcovým argumentem uvedeným v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, v němž uvedl, že jeho družka v minulosti využila práva volného pohybu a přitom se s ním seznámila ve Španělsku a stala se jeho rodinným příslušníkem, takže po jejím návratu do ČR je ve smyslu rozsudků Soudního dvora EU ve věci *The Queen v Immigration Appeal Tribunal and Surinder Singh ex parte Secretary of State for the Home Department*, C-370/90 ze dne 7.7.1992, rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Shirley McCarthy v Secretary of State for the Home Department*, Case C-434/09 ze dne 5.5.2011, rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Ruiz Zambrano*, C-34/09 ze dne 8.3.2011 nebo rozsudku Soudního dvora EU ve věci *O v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*,

Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel v. B, C-456/12 ze dne 12.3.2014 pod ochranou práva EU, konkrétně směrnice 2004/38/ES. Tzn., že též žalobce jakožto její rodinný příslušník má ve smyslu výše uvedené směrnice právní nárok na povolení k pobytu v ČR.

9. Je třeba uvést, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně merita věci, tj. ohledně naplnění podmínek dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je extrémně stručné, a dle žalobcova názoru zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
10. Na str. 4 napadeného rozhodnutí se uvádí: „Komise konstatuje, že dcera žadatele je starší pěti roků, může tedy o ni pečovat její matka, případně může vycestovat spolu s žadatelem. Přítomnost partnerky žadatele na území rovněž nelze hodnotit jako překážku v jeho vycestování.“ Na str. 5 je pak uvedeno: „V současné době lze důvodně předpokládat, že žadatelova přítelkyně již porodila, potíže způsobené těhotenstvím jí tedy již nehrozí. Současně žadatel nijak nedoložil, že by jeho přítelkyně nebo děti byly odkázány pouze na jeho péči, ani jiný důvod, který by mohl svědčit o existenci překážky bránící mu ve vycestování. Samotná přítomnost přítelkyně žadatele a obou dětí, přičemž všichni jsou občany České republiky, nepředstavuje překážku ve vycestování.“
11. Tyto stručné úvahy představují v podstatě jediné individualizované posouzení merita věci, což je dle žalobcova názoru hrubě nedostatečné a zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
12. Lze jen dodat, že tvrzení, že by žalobcova dcera mohla odcestovat do Nigérie s žalobcem, kde nikdy nebyla a byla by na dobu spíše měsíců, než týdnů odloučena od své matky, je neudržitelné. Představa, že nyní po porodu již přítelkyně potřebuje žalobce výrazně méně než během těhotenství, je rovněž neudržitelná, neboť přinejmenším šestinedělí, ale i další měsíce prvního roku života dítěte, představují velmi náročnou dobu pro matku, v níž oporu partnera (jak fyzickou, tak psychickou) potřebuje ve velmi vysoké míře.
13. Pokud jde o argumentaci právem EU, napadené rozhodnutí se s tímto argumentem nevypořádalo ani jednou větou, což nepochybně zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je sice pravdou, že na rozhodování dle § 180e zákona o pobytu cizinců se část druhá správního řádu neužije v plné míře, nýbrž jen přiměřeně, ovšem úplné opomenutí jednoho ze dvou hlavních argumentů uvedených v odvolání, nemůže dostát ani oněm omezenějším požadavkům zákona na zdůvodnění rozhodnutí.
14. Ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců může být naplněno i tehdy, pokud nemožnost cizincova vycestování je povahy právní, tj. například z důvodu zásahu do jeho soukromého či rodinného života nebo z důvodu zásahu do těchto práv u jeho rodinných příslušníků. Ostatně, takto je (byť selektivně) ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve správní praxi Ministerstva aplikováno. Názor, že hrozící zásah do soukromého života (rodinný život byl v této větě opomenut) nikdy k naplnění podmínek dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vést nemůže, je chybný.
15. Žalobce odkázal na publikaci Mgr. Ivana Tobka, právníka odboru legislativy a koordinace předpisů Ministerstva a nyní odboru správního a předsedu senátu Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, lektora správního řádu při Institutu pro místní správu Praha a spoluautora komentáře ke správnímu řádu (jedná se ostatně o úřední osobu podepsanou pod napadeným rozhodnutím), který v publikaci Aktuální právní problémy cizineckého a azylového práva, Sborník z vědeckého semináře uskutečněného dne 10. 9. 2015 v Kanceláři veřejného ochránce práv (dostupné na <http://www.ochrance.cz/>, str. 413 a násl.)

uvedl: „Ve vztahu k překážkám ve vycestování lze upozornit na jednu jejich zvláštní skupinu. Tu tvoří překážky, které zčásti vyvolal žadatel, anebo žadatel alespoň přispěl k vytvoření situace, kdy taková překážka vznikla. Může se jednat například o nastávající matku v pokročilém stadiu těhotenství, která přicestuje na území a bezodkladně žádá o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Nebo o žadatele, který jako překážku ve vycestování uvádí nutnost péče o nezletilé dítě nebo o jinou osobu na území v případě, kdy pozbyl dosavadní pobytové oprávnění. Podmínkou udělení dlouhodobého víza podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je, že překážka ve vycestování je nezávislá na vůli žadatele. Ačkoliv tedy například nastávající matka v pokročilém stadiu těhotenství vyvolá sama svým příjezdem situaci vytvářející překážku ve vycestování nezávislou na její vůli, spočívající v nemožnosti vycestovat právě vzhledem k rizikům spojeným s těhotenstvím, s ohledem na dobu nutnou pro projednání žádosti často není možné dlouhodobé vízum neudělit, neboť v době rozhodování aktuální zdravotní stav žadatelky neumožňuje vycestování (například vzhledem k riziku porodu při vycestování). Při zjišťování stavu věci je správní orgán opět odkázán na vyjádření ošetřujícího lékaře, která jsou významná i z hlediska posouzení stavu věci po porodu.

Jak je uvedeno výše, do této skupiny spadají také žadatelé pečující o jinou osobu, kteří pozbyli pobytové oprávnění a jako překážku vycestování uvádějí například přítomnost nezletilých dětí na území s tím, že děti vyžadují jejich péči. V těchto případech představuje překážku ve vycestování skutečnost oprávněného pobytu dětí na území a nezbytnost péče o ně. Žadatel se však do situace vyvolávající nutnost podat žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území zpravidla dostává vlastním zaviněním tím, že pozbyde dosavadní pobytové oprávnění. Přítomnost nezletilých dětí na území je však překážkou nezávislou na vůli žadatele. Ten mohl ovlivnit důvod, proč žádá o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území (pozbytí dosavadního pobytového oprávnění), v daném čase však nemůže ovlivnit překážku vycestování, tedy přítomnost nezletilých dětí na území vyžadujících péči žadatele. Správní orgán se tedy při zjišťování stavu věci musí zabývat tím, zda se na území nacházejí nezletilé děti žadatele a zda zde pobývají oprávněně, zda o ně žadatel pečuje nebo je povinen pečovat, případně zda je péče žadatele nezbytná (zda péči nemůže poskytovat například druhý z rodičů) a především zda je přítomnost dětí na území skutečně překážkou vycestování. Tyto podmínky určují směr zjišťování stavu věci pro správní orgán. Nemožnost vycestování nezletilých dětí, realitu vztahu žadatele k nezletilým dětem a nezbytnost péče může zjistit z vyjádření, které bývá často přílohou žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území. Zjištěné skutečnosti pak může ověřit vyžádanou pobytovou kontrolou nebo pohovorem s žadatelem, resp. výsledkem svědků. Je však třeba upozornit na to, že správní orgán nemůže svá skutková zjištění opírat pouze o úřední záznam o pobytové kontrole, neboť úřední záznam sám o sobě jako podklad rozhodnutí neobstojí. Spíše může sloužit jako vodítko pro pohovor s žadatelem nebo výslech svědka, případně pro vyžádání doplňujících dokladů od žadatele.“

16. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná v podání ze dne 5. 10. 2018 uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Stran žalobních námitek uvedla, že v posuzovaném případě vycházela z podkladů doložených žalobcem a neshledala existenci překážky bránící mu ve vycestování. Existence

rodinného života na území České republiky bez dalšího nepředstavuje překážku vycestování. Skutečnost, že na území pobývá matka jeho dětí a jeho děti, mu bez dalšího nebrání v tom, aby vycestoval do země původu. Přitom žalovaná vycházela z toho, že matka žalobcových dětí s nimi žila na území České republiky dlouhou dobu bez žalobce, který přicestoval teprve v únoru tohoto roku, neboť mu nebylo prodlouženo pobytové oprávnění ve Španělsku. Výše uvedená skutečnost zakládá pochybnost o tom, zda je dán mezi žalobcem a matkou jeho dětí vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, ale především o tom, že jsou matka jeho dětí a jeho děti odkázáni na jeho péči a žalobcova přítomnost na území je tak pro ně nezbytná.

19. Žalobce v žádosti o dlouhodobé vízum odkazoval především na nezbytnost péče o těhotnou partnerku. K tomu žalovaná uvedla, že žalobcova družka již porodila, a netrpí tak tvrzenými těhotenskými obtížemi. Nadto prakticky polovinu těhotenství pobývala na území právě bez přítomnosti žalobce.
20. Žalobce dále poukazoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je příliš stručné. K tomu žalovaná uvedla, že se vypořádala se všemi skutečnostmi tvrzenými a doloženými žalobcem v žádosti o dlouhodobé vízum. Pokud jde o tvrzené obtíže spojené se šestinedělním partnerkou, pak žalovaná uvedla, že tyto nejsou nijak konkretizovány a jde o skutečnosti, které obdobně jako v případě těhotenství, nejsou ničím doloženy.
21. Stran námitky, že překážka vycestování může mít i charakter právní překážky, žalovaná uvedla, že takovou překážkou bez dalšího však není existence rodinného nebo partnerského života na území České republiky. Tyto skutečnosti jsou obvykle důvodem pro udělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny (v takovém případě má cizinec na udělení pobytového oprávnění při splnění stanovených podmínek právní nárok) nebo za účelem rodinným, nikoliv za účelem strpění pobytu na území. Existence rodinného života bez dalšího však nemůže být překážkou vycestování, neboť v konkrétním případě nebrání ani uložení povinnosti opustit území nebo uložení správního vyhoštění. Skutečnost, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, nemůže zakládat právní nárok na udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, a to tím spíše v situaci, kdy není prokázána existence překážky, která by mu bránila ve vycestování.
22. Vzhledem k výše uvedenému měla žalovaná žalobu za nedůvodnou a navrhla ji zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

23. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).
24. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
26. O věci bylo soudem rozhodnuto bez jednání, neboť s tím žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a žalovaná podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. souhlasili.
27. Žaloba je důvodná.
28. Napadeným rozhodnutím nebylo žalobci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území ČR, neboť žalobce neměl splňovat některou z podmínek pro udělení víza ve smyslu § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců.

29. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.
30. Podle § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, v případě podle odstavce 3 nebo 4 se umožní cizinci vyhledat si nejdéle do 60 dnů přijetí v jiném státě. Pokud cizinec doloží, že přijetí v jiném státě nezískal, umožní mu policie podat žádost o udělení víza [§ 33 odst. 1 písm. a)].
31. Soud nejprve konstatuje, že pouhá stručnost rozhodnutí (či dokonce extrémní stručnost, jak tvrdí žalobce), neznamená sama o sobě jeho nepřezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou, kterou se soud musí zabývat i tehdy, kdy ji žalobce nenamítá, tedy z úřední povinnosti. Má-li rozhodnutí projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
32. V případě napadeného rozhodnutí se žalovaná nedopustila výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně, i žalobce jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v žalobě. Nelze tedy hovořit o tom, že by napadené rozhodnutí bylo nesrozumitelné. Skutečnost, že žalobce se závěry správního orgánu nesouhlasí a považuje je za nesprávné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože žalobce fakticky polemizuje s jeho právními závěry a považuje je za nesprávné a nedostatečné.
33. Napadené rozhodnutí však trpí nedostatkem důvodů, neboť žalovaná zcela opomenula vypořádat námitku uplatněnou v nové žádosti. Ta spočívala v tvrzení, že „žalobcova družka v minulosti využila práva volného pohybu a přitom se s ním seznámila ve Španělsku a stala se jeho rodinným příslušníkem, takže po jejím návratu do ČR je ve smyslu rozsudků Soudního dvora EU (žalobcem byly konkretizovány stejně jako výše v žalobě) pod ochranou práva EU, konkrétně směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.“ Tedy, že žalobce jakožto její rodinný příslušník má ve smyslu výše uvedené směrnice právní nárok na povolení k pobytu v ČR.
34. Žalovaná tuto námitku nevypořádala (na rozdíl od prvoinstančního správního orgánu, který se k ní vyslovil v předkládací zprávě k postoupení žádosti o nové posouzení ze dne 16. 5. 2018). Dle názoru soudu je to zásadní pochybení, protože žalobce (a potažmo ani soud) se nedozvěděl, zda ona námitka může mít na jeho žádost nějaký vliv (v kontextu s ostatními tvrzenými skutečnostmi). Soud přezkoumávající napadené rozhodnutí nemůže předjímat, či snad dokonce rozhodnout, zda ano, či ne. To je na žalovaném správním orgánu, neboť vůči němu byla taková námitka vznesena. Teprve až tak učiní a bude-li případně podána žaloba s námitkou brojící (rovněž) proti vypořádání takto koncipované

námítky, bude na správním soudu, aby její důvodnost, resp. důvodnost celé žaloby, posoudil. Nyní tak učinit nemůže.

35. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí, a to ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Zároveň vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

36. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 9 800 Kč. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby.
37. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 8. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu